

[Wilhelm]

hvis man virkelig ønskede at lave en fornuftig afvikling af rentefradragsretten. Der ville være mindre vilkårlighed, mindre grund til kritik og ikke disse grelle eksempler, hvis man tog udgangspunkt i det nettofradrag, som de enkelte boligbesiddere havde sidste skatteår, og trappede ned fra det niveau. Det har man altså ikke villet, men til trods for den kritik, vi havde af forslaget, gav vi som bekendt tilsagn om at støtte det.

I en del af pressen og i hvert fald i TV-avisen blev der udtrykt forbløffelse over, at denne reform af rentefradragsretten skulle ske over 5-6 år, for, som der blev sagt i TV-avisen: alle hidtidige diskussioner har jo gået ud på, at det skulle ske over 10-15 år. Det viser, hvad det er, man har rodet sig ud i. Det, man tænkte på i TV-avisen, når man sagde, at alle hidtidige diskussioner har drejet sig om en afvikling på 10-15 år, var selvfølgelig den fuldstændige afvikling af rentefradragsretten for privat gæld, som man har talt om skulle vare 10-15 år. Journalisterne er selvfølgelig undskyldt, for intet fornuftigt menneske kunne forestille sig, at regeringen ville strække en lille nødløsning af et lapperi som dette her over 5-6 år. Deraf opstod misforståelsen.

Jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard, da han under lovforslagets første behandling sagde, at man kun kunne gøre dette her fornuftigt ved at gøre det på én gang, og da han tilføjede, at den måde, man nu griber det an på, svarer til, at man gør det sådan, som Sverige, hvis de havde været helt tåbelige, havde gennemført deres overgang fra venstre til højre ved at tage én meter ad gangen. Det er en meget præcis karakteristik af denne måde, og jeg har forstået, at man – delvis efter radikalt ønske – nu har strakt overgangen til ikke at være én meter ad gangen, men en halv meter ad gangen.

Det er korrekt, når hr. Bernhard Baunsgaard også var inde på, at der er nogle, der kan komme i klemme, og at man må finde særløsninger for dem, men det, man nu gør, er i virkeligheden at udvide den generelle ordning til at gå over disse 10 år, hvis den ellers nogen sinde bliver til noget.

Vi ser således på dette forslag, at det væsentlige i det efterhånden kun er, at regeringen og de partier, der eventuelt måtte gennemføre det, hermed statuerer, at der kan skelnes mellem privat og erhvervsmæssig

gæld. Det er snart den eneste gode ting ved selve forslaget, at der er brudt hul igennem den mur af argumenter, der har været om dette problem i alle skattediskussioner vedrørende boligbeskatningen i de sidste mange, mange år.

Til sidst vil jeg bede skatteministeren om at bekræfte det, vi fik at vide undervejs, nemlig at et forslag som dette her – det var nu dengang, man talte om 5-6 år og ikke om 10 år – på ingen måde skal lægge sig hindrende i vejen i denne 10 års periode for en mere egentlig løsning af problemet med de indirekte subsidier af ejerboligerne, at man her måske nok laver en »løsning«, der overfører fradrag i indkomst til fradrag i skat over en eller anden periode, men at det ikke er meningen, det skal kunne bruges som begrundelse for på nogen som helst måde at udsætte en egentlig løsning af problemet med disse i deres fordeling dybt asociale boligsubsidier på 11-12 mia kr., men at der stadig væk under denne proces skal kunne findes de rigtige og mere varige løsninger på det problem.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg begyndte at blive i tvivl om, hvorvidt det var beslutningsforslag nr. B 35, vi behandler, men det er det jo. Lad mig sige til skatteministeren, at vi i kristeligt folkeparti er dybt skuffede over, at man nu bare som beslutningsforslag fremlægger nøjagtig det samme, som man havde i lovforslagsform. Jeg troede, det var meningen, at man med beslutningsforslaget ville lægge op til en bred drøftelse om mulige løsninger af de problemer, som vores nuværende skattesystem skaber såvel for den enkelte som for vores nationaløkonomiske situation.

Men jeg forstår, at ministeren har bundet sig til en ganske bestemt løsning, som nu bare er formuleret i et beslutningsforslag. Hvis ministeren virkelig ville have en debat om disse problemer, virkelig ønskede sammen med andre at løse disse problemer, så havde ministeren vel nøjedes med at skrive i beslutningsforslaget, at folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om gennemførelse af en omlægning af fradraget for private renteudgifter uden at skitsere, hvorledes det skal gøres. Hvad i al verden har vi